

Arrest

nr. 232 871 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 augustus 2019 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België. Op 2 september 2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Na consultatie van de EURODAC-databank op 28 augustus 2019 blijkt dat van de verzoekende partij op 1 februari 2011 in Frankrijk, op 1 februari 2012, 5 juni 2017 en 19 december 2017 in Italië, op 14 februari 2018 in Duitsland, op 6 juni 2018 in Zwitserland en op 16 augustus 2018 in Luxemburg vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 3 oktober 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse, aan de Franse, aan de Luxemburgse en aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 3 oktober 2019 richten de Belgische autoriteiten tevens een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d) van de Dublin III-verordening. Op 4 oktober 2019 weigeren de Zwitserse autoriteiten en op 7 oktober 2019 de Luxemburgse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek. Op 14 oktober 2019 weigeren ook de Duitse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek, met verwijzing naar artikel 23.3 van de Dublin III-verordening. Op 15 oktober 2019 weigeren vervolgens de Franse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek, met verwijzing naar artikel 23.2 van de Dublin III-verordening.

1.4 Op 13 november 2019 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het terugnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin III-verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.5 Op 14 november 2019 stemmen de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel “18.1.db” van de Dublin III-verordening alsnog in met de terugname.

1.6 Op 5 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 februari 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : T(...) A(...)
voornaam : N(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Eritrea*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer T(...) A(...), N(...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 28.08.2019 aan bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 02.09.2019 een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 01.02.2012, 05.06.2017 en 19.12.2017 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende op 01.02.2011 in Frankrijk, op 14.02.2018 in Duitsland, op 06.06.2018 in Zwitserland en op 16.08.2018 in Luxemburg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.09.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat hij geen familie in België heeft. Hij verklaarde dat zijn zus legaal in Groot-Brittannië verblijft op basis van haar huwelijk. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea verliet in 2007 en via Soedan en Libië naar Italië reisde, waar hij het grondgebied van de lidstaten betrad. Hij verklaarde dat hij een verzoek voor internationale bescherming indiende en in Lampedusa en Crotone verbleef en vervolgens in 2008 via Frankrijk naar Groot-Brittannië reisde, waar hij verklaarde een verzoek voor internationale bescherming ingediend te hebben. Hij verklaarde dat hij in 2011 werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten en er een nieuw verzoek voor internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek werd afgewezen en hij daarom besloot om verder te reizen naar Frankrijk, waar hij tevens een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat dit verzoek werd afgewezen en hij in 2012 werd overgedragen aan Italië. Hij verklaarde dat hij na drie weken echter terugkeerde naar Frankrijk. Hij verklaarde dat hij in Calais verbleef tot hij in 2016 opnieuw werd overgedragen aan de Italiaanse instanties. Hij verklaarde dat hij ongeveer twee maanden in Milaan verbleef alvorens via Oostenrijk naar Duitsland te reizen, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vier maanden in een opvangcentrum in Bamberg verbleef alvorens hij een negatieve beslissing kreeg. Daarom besloot hij door te reizen naar Zwitserland, waar hij tevens een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij drie maanden in Zurich verbleef alvorens zijn verzoek werd afgewezen en hij werd gerepatrieerd naar Italië. Betrokkene verklaarde dat hij zeven dagen op straat verbleef in Milaan alvorens via Zwitserland naar Luxemburg te reizen, waar hij tevens een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij zes maanden in een opvangcentrum in Luxemburg-stad verbleef alvorens hij een negatieve beslissing kreeg. Hij verklaarde dat hij daarom in begin 2019 naar België kwam in een poging om Groot-Brittannië te bereiken. Hij verklaarde dat hij na twee maanden verder reisde naar Nederland. Vanuit Nederland werd hij overgedragen aan de Italiaanse instanties. Hij verklaarde dat hij drie à vijf dagen in Milaan verbleef alvorens via Zwitserland en Frankrijk naar België terug te keren. Hij verklaarde dat hij in mei 2019 opnieuw in België toekwam. De betrokkene stelde dat hij reeds een tijd in België verbleef in een poging om Groot-Brittannië te bereiken. Hij stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen omdat hij van het land begon te houden. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij telkens bevelen kreeg om het land te verlaten.

Op 03.10.2019 werden verzoeken voor terugname gericht aan de Italiaanse, Franse, Luxemburgse, Duitse en Zwitserse instanties. We ontvingen weigeringen van de Franse, Luxemburgse, Duitse en Zwitserse instanties. Het verzoek aan Italië werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 18.10.2019 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. Op 14.11.2019 ontvingen we een laattijdig expliciet akkoord van Italië. Ze stemden in met ons verzoek op basis van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen,

de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij bevelen ontving om het land te verlaten. Hieromtrent wensen we op te merken dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een

bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Italiaanse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Italiaanse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Italië “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Italiaanse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>) en een rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>).

Het AIDA-rapport meldt dat de situatie van "Dublin-terugkeerders" afhankelijk is van de situatie van de procedure op het ogenblik dat de betrokkene Italië verliet ("Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination", pagina 48). Indien de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg en dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing en geen beroep aantekende kan hij een uitwijzingsbevel ontvangen. Indien de betrokkene nog geen beroep aantekende zal de betrokkene de mogelijkheid worden geboden dit alsnog te doen (pagina 48).

Zoals reeds vermeld zal de betrokkene na overdracht in Italië een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Italië niet verlieten.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigten van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De Italiaanse instanties zonden hiervoor een circulaire uit waarin ze bevestigen dat personen die in het kader van Dublin procedure naar Italië gestuurd worden in andere centra zullen worden opgevangen ("Consequently, all applicants under the Dublin procedure will be accommodated in other Centres referred to in Legislative Decree No. 142/2015... these Centres are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental

rights,...”, pagina 56). Dit impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat personen wiens verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen, kunnen worden vastgehouden met het oog op verwijdering (“In “take back” cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected... he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR”, pagina 57). Nergens in het rapport blijkt echter dat dit systematisch het geval is. Het rapport maakt ook geen melding of deze personen alsnog een navolgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systematisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

In het AIDA-rapport vinden we terug dat Artsen zonder Grenzen in een rapport van februari 2018 een toename vermeldt van dakloze personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen, in Rome, Lazio (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse “hotspots” die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de “hotspots”. In het geval van de betrokkene gaven de Italiaanse instanties hun akkoord voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen via de luchthaven van Venetië. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse “hot spots” zal worden ondergebracht.

We verwijzen naar het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (“Mutual Trust is still not enough”, Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier,

<https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntftslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>). Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's (“Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy”, 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de

subsidiare bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de luchthaven van Milaan Malpensa. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat tegenpartij ITALIE bevoegd acht om de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 25-2 van de Verordening Dublin III te behandelen.

Dat zij van mening is dat ITALIE de capaciteiten heeft om een asielaanvraag behoorlijk te behandelen en dat een terugkeer van verzoeker naar dit land artikel 3 van het EVRM niet zal schenden.

Dat artikel 17 van dezelfde Verordening echter voorziet dat : (...).

Dat artikel 51/5, §2 van de wet van 15 december 1980 ook bepaalt dat indien België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, “de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik kan beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen”.

Dat verzoeker met name een terugkeer naar ITALIE vreest omdat hij van mening is dat het onthaal niet optimaal is.

Dat de levensomstandigheden van de kandidaten-vluchteling in ieder geval problematisch zijn, en de asielprocedure blijkbaar aanzienlijke problemen veroorzaakt.

Dat ITALIE om reden van de systemische onmacht in de Italiaanse asiel- en onthaalprocedure niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de asielaanvraag van verzoeker.

Dat zo uit het laatste verslag van AMNESTY INTERNATIONAL blijkt dat de rechten van de asielaanvragers verminderd werden en dat zij eveneens aan een verlengde detentie onderworpen worden.

Dat geen enkel onderzoek ingesteld wordt aangaande de melding van een buitensporig gebruik van geweld tijdens de procedures voor de identificatie, en de personen die gedwongen naar Italië worden verwezen, worden aan talrijke schendingen van de mensenrechten blootgesteld.

Dat de OSAR ook bevestigt dat het Italiaanse onthaalsysteem gegeneraliseerde tekorten vertoont.

Dat in een gezamenlijk verslag van de OSAR en van de Danish Refugee Council betiteld "Is mutual trust enough ? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", gepubliceerd op 09 februari 2017, blijkt dat : "The applicants have all been transferred to Italy based on the mutual trust between the Member States and the underlying assumption in the decision N.A. v. Denmark that they would be able to obtain suitable reception conditions for families and vulnerable persons in Italy. However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation -varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities. Although it was a precondition for the decisions of the transferring Member States that the Italian authorities should be informed about any particular needs of the applicants, this obligation was not fulfilled The cases show that the relevant regional authorities and/or responsible persons of the reception facility were not always informed in advance of the medical condition and special needs of the applicants as foreseen in Article 31 and 32 of the Dublin III Regulation. (...) Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter ».

Dat Human Rights de verdrijvingen naar Italië bovendien aangeeft.

Dat de organisatie aanstipt dat de overlevingsvoorwaarden voor verzoekers in dit land uiterst onzeker zijn (woonst, medische zorgen, voeding,...).

Dat de organisatie aandringt opdat de terugzendingen naar Italië uitgesteld worden.

Dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is gezien zij zich zelf grondt op alarmerende berichten wat betreft de situatie van de asielaanvragers in ITALIE.

Dat zo uit het AIDA-verslag aangehaald door tegenpartij blijkt dat :

- *de asielaanvragers obstakels tegenkomen om ondergebracht te worden en economische middelen missen, zodat zij ertoe verplicht zijn op straat te slapen (p. 72);*
- *voor de personen die naar ITALIE terugkomen in het kader van de DUBLIN procedure, voorziet het Italiaanse rechtskader geen specifiek opvangsysteem (p. 74);*
- *deze personen worden geconfronteerd met een ernstig gebrek aan juridische informatie en zijn er niet zeker van of zij van een materiële hulp zullen kunnen genieten om reden van het gebrek aan beschikbaarheid in de centra (p. 74);*
- *alle opvangdiensten zijn in alle opvangcentra niet gewaarborgd en de kwaliteit van hun bijstand is zeer veranderlijk. De identificatie, de oriëntatie en de zorgverlening aan de kwetsbare personen zijn vaak ontoereikend om reden van de geringe mate van medewerking tussen belanghebbenden, van de onmogelijkheid een gepaste juridische en maatschappelijke steun en een noodzakelijke logistieke follow-up te verstrekken. De follow-up van de opvangvoorzieningen door de bevoegde autoriteiten is gewoonlijk niet systematisch en de klachten worden vaak niet behandeld (p.75).*
- *het recht op de medische bijstand is verwezenlijkt op het ogenblik van de registratie van de asielaanvraag, maar de uitoefening van dit basisrecht is belemmerd en ernstig vertraagd (p. 93).*
- *de asielaanvragers worden niet bijgestaan door een tok die de communicatie zou kunnen vergemakkelijken;*
- *het gebeurt dat de families in de eerste opvangcentra gescheiden worden en dat de moeders en de kinderen dus in een installatie worden ondergebracht, en de mannen in een andere (p. 96);*
- *op basis van de ervaring van de NGO's wordt geen enkel specifiek of gestandaardiseerd mechanisme opgezet om het geweld in de opvangcentra te voorkomen (p. 97).*

Dat de OSAR in juni 2017 zijn verslag betreffende de opvangvoorzieningen in Italië heeft bijgewerkt.

Dat hieruit blijkt dat de asielprocedure in Italië systemische tekortkomingen vertoont, dat deze Staat niet over een coherent, volledig en duurzaam onthaalsysteem beschikt, dat de huisvesting er bijzonder problematisch is, dat de registratie en de toegang tot een asielprocedure niet altijd gewaarborgd zijn, met als gevolg dat de personen zonder steun het risico lopen dakloos te worden.

Dat de OSAR dus acht dat Italië haar verplichtingen voortvloeiend uit de Europese richtlijnen en haar internationale verbintenissen schendt.

Dat Italië, wat de asielpcedure zelf betreft, verre van voorbeeldig is.

Dat zo nogmaals uit het AIDA-verslag blijkt :

- *in de praktijk worden de termijnen van een normale procedure niet nageleefd, en de procedure kost gewoonlijk veel meer tijd (p. 32).*
- *in de praktijk zijn er niet voldoende beschikbare en bevoegde tolken om met de asielaanvragers tijdens hun procedure te werken (p. 35)*
- *de middelen bestemd voor de financiering van de raadsman zijn ruim onvoldoende. Daardoor, gebeurt het persoonlijk interview van de meesten asielaanvragers zonder bijstand van een advocaat, gezien zij de nodige financiële middelen niet hebben om een raadsman te betalen, en de gespecialiseerde NGO beschikken over een beperkt vermogen om reden van een gebrek aan geld.*

Dat deze Rechtsmacht in het verleden al arresten heeft uitgesproken tegen de verdrijving van asielaanvragers naar Italië (bij voorbeeld, het arrest van 29 september 2015, nr. 153 580).

Dat verzoeker ook verwijst naar de beoordeling van deze Rechtsmacht in een arrest van 13 september 2016, nr. 174 565, waaruit blijkt dat : « le conseil observe en outre, à la lecture du dossier administratif, que, dans leur courrier du 26 juin 2015 informant les autorités belges de leur acceptation de la prise en charge du requérant, les autorités italiennes prient celle-ci de pourvoir au transfert dudit étranger, près de l'aéroport de Genova-Pisa-Polonia et de leur communiquer la date d'arrivée de la personne intéressée en Italie, pourvu de laissez-passer avec au moins sept jours d'avance précisant que l'arr « ivée de l'intéressé en Italie ne devra pas avoir lieu après 14 heures dans l'après-midi (à partir du lundi jusqu'au jeudi) et leur demandant d'informer l'intéressé que, lors de son arrivée en Italie, il doit immédiatement se présenter à l'« Ufficio di Polizia di frontiera » près de l'aéroport. Le conseil constate que cet échange d'informations entre la Belgique et l'Italie ne concerne pas les garanties d'accueil du requérant en terme de logement et que, contrairement au constat de la partie défenderesse dans la première décision attaquée à cet égard, ces informations ne constituent pas en soi des garanties suffisantes quant à l'accueil du candidat suite à son transfert en Italie. Dès lors, la motivation adoptée par la partie défenderesse n'est pas suffisamment établie à cet égard à la lecture du dossier administratif Les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse dans la première décision attaquée ainsi, que le simple constat que la partie requérante ne présentait pas une vulnérabilité aggravée, n'énervent en rien le raisonnement qui précède ».

Dat deze redenering in casu ook van toepassing kan zijn, gezien eraan herinnerd moet worden dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg gaven aan het verzoek tot terugname van de Belgische autoriteiten.

Dat in een recenter arrest, van 13 november 2017 (nr. 194 907), deze Rechtsmacht heeft opgeroepen tot grotere waakzaamheid en wees op de noodzaak om tot een grondig streng onderzoek van de volledige situatie over te gaan.

Dat vastgesteld dient te worden dat dit onderzoek in casu niet werd uitgevoerd.

Dat uit al deze informatie blijkt dat een verdrijving van verzoeker naar ITALIE dus ongetwijfeld strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Dat de rechten van de asielaanvragers in Italië in het algemeen met de voeten worden getreden.

Dat tegenpartij moest beschouwen dat de Belgische Staat voor de asielaanvraag van verzoeker verantwoordelijk was.

Dat het middel oprecht is.”

3.3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op deze bepalingen in de uiteenzetting van haar middel niet verder ingaat. In de mate dat zij de schending aanvoert van artikel

51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 17 van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat zij slechts aangeeft wat de inhoud van deze bepalingen is, maar dat zij niet concreet uiteenzet op welke manier deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het enig middel in beide mate dan ook niet ontvankelijk. Het enig middel is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in*

fine)." (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de verzoekers om internationale bescherming die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* niet dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (GK) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. HvJ (GK) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Italië vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De verzoekende partij voert aan dat zij een terugkeer naar Italië vreest omdat zij van mening is dat het onthaal niet optimaal is, dat de levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in ieder geval problematisch zijn en de asielpprocedure blijkbaar aanzienlijke problemen veroorzaakt, en dat Italië om reden van de systemische onmacht in de Italiaanse asiel- en onthaalprocedure niet verantwoordelijk kan worden geacht voor haar verzoek om internationale bescherming.

In dit verband wijst de verzoekende partij vooreerst naar “*het laatste verslag*” van Amnesty International, waaruit zou blijken dat de rechten van de verzoekers om internationale bescherming werden verminderd en dat zij eveneens aan een verlengde detentie onderworpen worden. Ook geeft zij aan dat geen enkel onderzoek wordt ingesteld aangaande de melding van een buitensporig gebruik van geweld tijdens de procedures voor de identificatie, en dat de personen die gedwongen naar Italië worden verwezen, aan talrijke schendingen van de mensenrechten worden blootgesteld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te duiden op welk rapport van Amnesty International zij precies doelt. In de mate dat kan worden aangenomen dat zij verwijst naar het rapport “*Italië 2017/2018*” dat zij als stuk bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven naar welke onderdelen van het rapport zij precies verwijst met haar uiteenzetting. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij kan dan ook niet voorhouden dat het aan de Raad is om in haar plaats uit een algemeen rapport de elementen te halen die in haar concreet geval relevant zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat niet duidelijk is wanneer dit rapport precies werd opgesteld, uit de titel blijkt enkel dat het op de jaren 2017-2018 betrekking heeft. De verzoekende partij zet op geen enkele manier uiteen hoe de informatie die zij aanhaalt uit dit rapport, zich verhoudt tot de informatie waarop de gemachtigde zich in de bestreden beslissing beroept. Hij maakt immers gebruik van het “*Country Report: Italy*” van de *Asylum Information Database* (hierna: AIDA), *up-to-date* tot 16 april 2019 (hierna: het AIDA-rapport). Daarnaast verwijst de gemachtigde ook naar het rapport van de Danish Refugee Council (hierna: DRC) en de Swiss Refugee Council (hierna: OSAR), “*Mutual Trust is still not enough*” van 12 december 2018. Met haar vage, niet-concrete betoog aangaande het voormelde rapport van Amnesty International van onbekende datum toont de verzoekende partij niet aan dat dit rapport afbreuk doet aan de vaststellingen die de gemachtigde heeft gemaakt op basis van de twee voormelde rapporten waarop hij zich beroept, of dat dit rapport bepaalde relevante informatie bevat waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. Hiermee kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse procedure voor het bekomen van internationale bescherming of wat betreft de materiële opvangvoorzieningen. De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat zij, na haar overdracht aan Italië, in detentie zou terecht komen. Zij zet tevens niet uiteen op welke manier enige identificatieprocedure op haar als Dublinterugkeerder van toepassing zou zijn. Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aannemelijk maken.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de OSAR ook bevestigt dat het Italiaanse onthaalsysteem gegeneraliseerde tekorten vertoont. Zij citeert in dit verband uit het gezamenlijk verslag van de OSAR en de DRC, *“Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy”* van 9 februari 2017.

Nog los van het gegeven dat de verzoekende partij haar uiteenzetting over het bestaan van gegeneraliseerde tekorten beperkt tot het betrokken citaat, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het aangehaalde rapport van 9 februari 2017. Zoals hoger reeds is aangegeven, maakt de gemachtigde daarenboven gebruik van het recentere rapport dat de OSAR en de DRC samen opstelden op 12 december 2018. De betrokken motivering luidt als volgt: *“We verwijzen naar het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (“Mutual Trust is still not enough”, Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntftslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>). Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's (“Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy”, 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.”*

De verzoekende partij gaat op geen enkele manier in op deze motivering. Zij betwist dan ook niet dat het rapport waarvan zij in haar verzoekschrift gebruik maakt, ondertussen werd opgevolgd door een nieuw rapport. Zij maakt bijgevolg ook niet duidelijk waarom het rapport van 9 december 2017 volgens haar nog steeds relevant is. Verder betwist zij niet dat zij geen persoon met specifieke noden en een kwetsbaar profiel is (hierop gaat de Raad verder nog in). Zij kan dan ook niet voorhouden dat het betrokken rapport, ongeacht of het – gelet op het ondertussen uitgebrachte nieuwe rapport – nu nog relevant is of niet, voor haar specifieke situatie van belang is. Ook met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aannemelijk maken.

In de derde plaats geeft de verzoekende partij aan dat *“Human Rights”* de verdrijvingen naar Italië bovendien aangeeft. Zij stelt dat de organisatie aanstipt dat de overlevingsvoorwaarden voor verzoekers in dit land uiterst onzeker zijn en aandringt dat de terugzendingen naar Italië uitgesteld worden.

Ook hier moet de Raad, zoals bij het rapport van Amnesty International, vaststellen dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te duiden op welk verslag van *“Human Rights”* zij precies doelt. In de mate dat kan worden aangenomen dat zij verwijst naar het rapport van het informatieplatform *“humanrights.ch”*, geüpdatet op 12 oktober 2017, dat zij als stuk bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven naar welke onderdelen van het rapport zij precies verwijst met haar uiteenzetting. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij is om met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij herhaalt dat de verzoekende partij dan ook niet kan voorhouden dat het aan de Raad is om in haar plaats uit een algemeen rapport de elementen te halen die in haar concreet geval relevant zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat het een rapport betreft dat op 12 oktober 2017 werd geüpdatet. De verzoekende partij zet ook in dit kader echter op geen enkele manier uiteen hoe de informatie die zij aanhaalt uit dit verslag, zich verhoudt met de voormelde rapporten waarvan de gemachtigde gebruikt, met name het AIDA-rapport, *up-to-date* tot 16 april 2019 en het rapport van de DRC en de OSAR van 12 december 2018. Met haar vage, niet-concrete betoog aangaande het voormelde rapport van *“Human Rights”*, geüpdatet op 12 oktober 2017, toont de verzoekende partij niet aan dat dit rapport afbreuk doet aan de vaststellingen die de gemachtigde heeft gemaakt op basis van de twee voormelde rapporten waarop hij zich beroept, of dat dit rapport bepaalde relevante informatie bevat waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. Hiermee kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat er sprake is van

systeemfouten in de Italiaanse procedure voor het bekomen van internationale bescherming of wat betreft de materiële opvangvoorzieningen. Bijgevolg kan zij ook een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aannemelijk maken.

Ten vierde stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is, aangezien deze zich zelf grondt op alarmerende berichten wat betreft de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië. Vervolgens haalt zij verschillende elementen aan die zouden blijken uit het door de gemachtigde aangehaalde AIDA-rapport.

Als eerste punt stelt de verzoekende partij dat verzoekers om internationale bescherming obstakels tegenkomen om ondergebracht te worden en economische middelen missen, zodat zij ertoe verplicht zijn op straat te slapen (p. 72). De Raad stelt echter vast dat p. 72 van het AIDA-rapport betrekking heeft op enerzijds de voogden van niet-begeleide kinderen en anderzijds volgende verzoeken, en dus geen betrekking heeft op de opvang en op economische middelen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de verzoekende partij een meerderjarige man is. Op de opvang en de socio-economische situatie gaat de Raad verder nog in.

Als tweede punt stelt de verzoekende partij dat het Italiaanse rechtskader geen specifiek opvangsysteem voorziet voor Dublinterugkeerders. Als derde punt stelt zij dat deze personen worden geconfronteerd met een ernstig gebrek aan juridische informatie en dat zij er niet zeker van zijn of zij van materiële hulp zullen kunnen genieten om reden van het gebrek aan beschikbaarheid in de centra. Voor beide punten verwijst de verzoekende partij naar p. 74, maar ook hier moet de Raad vaststellen dat de betrokken pagina van het AIDA-rapport betrekking heeft op volgende verzoeken en geenszins op de situatie van Dublinterugkeerders. Op de specifieke situatie van Dublinterugkeerders gaat de Raad verder nog in.

Als vierde punt stelt de verzoekende partij dat niet alle opvangdiensten in alle opvangcentra gewaarborgd zijn en dat de kwaliteit van hun bijstand zeer veranderlijk is. Ook zou de identificatie, de oriëntatie en de zorgverlening aan de kwetsbare personen vaak ontoereikend zijn om reden van de geringe mate van medewerking tussen belanghebbenden, en van de onmogelijkheid een gepaste juridische en maatschappelijke steun en een noodzakelijke logistieke follow-up te verstrekken. De follow-up van de opvangvoorzieningen door de bevoegde autoriteiten is volgens de verzoekende partij gewoonlijk niet systematisch en de klachten worden vaak niet behandeld (p. 75). De betrokken pagina heeft echter betrekking op de verschillende concepten van 'veilig land' en heeft dus geen uitstaans met hetgeen de verzoekende partij aanhaalt. Op de opvang en op de situatie in geval van kwetsbaarheid gaat de Raad verder nog in.

Als vijfde punt stelt de verzoekende partij dat het recht op de medische bijstand is verwezenlijkt op het ogenblik van de registratie van de asielaanvraag, maar dat de uitoefening van dit basisrecht is belemmerd en ernstig vertraagd (p. 93). Deze pagina heeft echter betrekking op huisvesting en aldus niet op het recht op medische bijstand. Op de gezondheidstoestand en de gezondheidszorg in Italië gaat de Raad verder nog in.

Als zesde punt stelt de verzoekende partij dat verzoekers om internationale bescherming niet worden bijgestaan door een "tok" die de communicatie zou kunnen vergemakkelijken. De verzoekende partij laat echter na enige verwijzing naar een concreet onderdeel van het AIDA-rapport te vermelden, zodat niet duidelijk is waarop zij precies doelt.

Als zevende punt stelt de verzoekende partij dat het gebeurt dat de families in de eerste opvangcentra gescheiden worden en dat de moeders en de kinderen dus in een installatie worden ondergebracht, en de mannen in een andere (p. 96). De betrokken pagina heeft echter betrekking op enerzijds het opleggen van boetes in 2017 aan individuele personen die migranten opvangen en anderzijds op de voorzieningen in opvangcentra. Er wordt daarbij geen melding gemaakt van het scheiden van families. Bovendien maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk op welke manier dit voor haar relevant is, aangezien zij een alleenstaande man is.

Als achtste en laatste punt stelt de verzoekende partij dat op basis van de ervaring van de NGO's geen enkel specifiek of gestandaardiseerd mechanisme wordt opgezet om het geweld in de opvangcentra te voorkomen (p. 97). Deze pagina van het AIDA-rapport heeft weliswaar betrekking op de voorzieningen in de centra voor eerste opvang, maar bevat niet de informatie die de verzoekende partij aanhaalt. Er wordt wel gewezen op het bestaan van geweld en misbruiken in een specifiek opvangcentrum in Sicilië.

Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier dit probleem dermate is, dat het een systeemfout zou uitmaken, zet zij ook op geen enkele manier uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat zij in dit centrum op Sicilië zal terechtkomen. De Raad benadrukt in dit verband dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Italië via de luchthaven van Milaan.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde wel degelijk ingaat op de concrete situatie in Italië, en in het bijzonder op de specifieke situatie van Dublinterugkeerders.

Zo stelt de bestreden beslissing met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming het volgende:

“Het AIDA-rapport meldt dat de situatie van “Dublin-terugkeerders” afhankelijk is van de situatie van de procedure op het ogenblik dat de betrokkene Italië verliet (“Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination”, pagina 48). Indien de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg en dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing en geen beroep aantekende kan hij een uitwijzingsbevel ontvangen. Indien de betrokkene nog geen beroep aantekende zal de betrokkene de mogelijkheid worden geboden dit alsnog te doen (pagina 48).

Zoals reeds vermeld zal de betrokkene na overdracht in Italië een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Italië niet verlieten.”

Met betrekking tot de opvang motiveert de gemachtigde dan weer als volgt:

“Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet” werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De Italiaanse instanties zonden hiervoor een circulaire uit waarin ze bevestigen dat personen die in het kader van Dublin procedure naar Italië gestuurd worden in andere centra zullen worden opgevangen (“Consequently, all applicants under the Dublin procedure

will be accommodated in other Centres referred to in Legislative Decree No. 142/2015... these Centres are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights,...", pagina 56). Dit impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat personen wiens verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen, kunnen worden vastgehouden met het oog op verwijdering (*"In 'take back' cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected... he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR", pagina 57*). Nergens in het rapport blijkt echter dat dit systematisch het geval is. Het rapport maakt ook geen melding of deze personen alsnog een navolgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systematisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

In het AIDA-rapport vinden we terug dat Artsen zonder Grenzen in een rapport van februari 2018 een toename vermeldt van dakloze personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen, in Rome, Lazio (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016*). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene gaven de Italiaanse instanties hun akkoord voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen via de luchthaven van Venetië. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht."

Aangezien de verwijzingen van de verzoekende partij niet overeenkomen met het *in casu* relevante AIDA-rapport, kan de Raad slechts vaststellen dat zij met haar niet-onderbouwde opmerkingen geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder wel degelijk opgevangen zal worden en dat zij de mogelijkheid zal hebben, als zij dit wenst, om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bijkomend benadrukt de Raad nog het volgende in de bestreden beslissing: *"We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken."* Ook aan deze vaststelling kan de verzoekende partij met haar vage betoog geen afbreuk doen.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand en eventuele kwetsbaarheid van de verzoekende partij, met in begrip van de vraag naar eventuele bijkomende individuele garanties, stelt de gemachtigde het volgende vast:

"Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben."

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens het gehoor van 23 september 2019 op de vraag naar haar gezondheidstoestand (vraag 32) inderdaad het volgende antwoordde: *"Ik heb geen gezondheidsproblemen."* Ook blijkt uit het administratief dossier inderdaad niet dat de verzoekende partij naderhand attesten of andere elementen naar voren heeft gebracht waaruit bepaalde gezondheidsproblemen zouden blijken. In haar huidig verzoekschrift voert zij nog steeds niet aan dat zij, in tegenstelling tot hetgeen zij op 23 september 2019 verklaarde, toch of ondertussen gezondheidsproblemen zou hebben. Daarnaast heeft de gemachtigde uitdrukkelijk vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift niet aan waaruit zou moeten blijken dat dit niet het geval is.

Wat de bijkomende individuele garanties betreft, verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad van 2016. Naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, wijst de Raad er tevens op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat het betrokken arrest dateert van 2016. De verzoekende partij zet niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, dat de situatie in Italië op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 7 februari 2020 vergelijkbaar is met de situatie in 2016. Bovendien benadrukt de Raad dat de rechtspraak van het EHRM vereist dat wordt aangetoond dat zulke specifieke noden aanwezig zijn op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moesten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zal worden opgevangen in Italië (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). De verzoekende partij voert zelfs niet aan dat zij specifieke noden heeft, laat staan dat sprake is van een extreme kwetsbaarheid zoals vereist door de voormelde rechtspraak van het EHRM. Dit wordt ook benadrukt wordt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk welke bijkomende individuele garanties *in casu* dan wel aan de orde zouden zijn. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus hoe dan ook niet aannemelijk maken dat het

problematisch zou zijn dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg gaven aan het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten. Daarenboven verliest zij uit het oog dat de Italiaanse autoriteiten op 14 november 2019, zij het laattijdig, de terugname van de verzoekende partij wel degelijk expliciet hebben aanvaard.

Met betrekking tot alle acht door de verzoekende partij aangehaalde punten wijst de Raad er nog op dat de gemachtigde, zoals blijkt uit de hoger geciteerde motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk erkent dat er bepaalde problemen zijn in het kader van de opvang en dat er een aantal opmerkingen te maken zijn over zowel de procedure tot het bekomen van internationale bescherming als de opvangvoorzieningen. De gemachtigde oordeelt echter dat deze niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch falen en een onvermogen om opvang te voorzien. De verzoekende partij beperkt zich tot het ongestaafd opsommen van een aantal problemen, maar zij maakt hoe dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat sprake is van systeemfouten of op welke manier zij meent dat zij, omwille van haar individueel geval, in een situatie zou terechtkomen waarin zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Ook met dit betoog kan de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk maken dat een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zou voorliggen.

Ten vijfde voert de verzoekende partij aan dat OSAR in juni 2017 zijn verslag betreffende de opvangvoorzieningen in Italië heeft bijgewerkt. Zij stelt dat hieruit blijkt dat de asielprocedure in Italië systemische tekortkomingen vertoont, dat deze staat niet over een coherent, volledig en duurzaam onthaalsysteem beschikt, dat de huisvesting er bijzonder problematisch is, en dat de registratie en de toegang tot een asielprocedure niet altijd gewaarborgd worden, met als gevolg dat de personen zonder steun het risico lopen dakloos te worden. Zij besluit dat de OSAR acht dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit de Europese richtlijnen en zijn internationale verbintenissen schendt.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk rapport van OSAR zij precies doelt. Zij voegt bij haar verzoekschrift een rapport van OSAR met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, maar dit dateert volgens het rapport zelf van augustus 2016. Niet alleen betreft het dus geen rapport van juni 2017, maar bovendien maakt de verzoekende partij ook hier niet duidelijk welke waarde dit rapport nog heeft in het kader van een overdrachtsbesluit van 5 februari 2020. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich ook hier tot een algemeen betoog, zonder dat zij aangeeft op welke concrete bronnen zij haar opmerkingen stoelt. Zij gaat met dit vage betoog ook op geen enkele manier in op de vaststellingen van de gemachtigde, die daarenboven gestoeld zijn op veel recentere rapporten. Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt worden.

Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat Italië, wat de asielprocedure zelf betreft, verre van voorbeeldig is. Opnieuw verwijst zij naar een aantal elementen die zouden blijken uit het AIDA-rapport.

Als eerste punt stelt de verzoekende partij dat in de praktijk de termijnen van een normale procedure niet worden nageleefd, en de procedure gewoonlijk veel meer tijd kost (p. 32). Deze pagina van het AIDA-rapport heeft echter betrekking op het toewijzen van een woonplaats en het bewijs van familiebanden. Bovendien maakt de verzoekende partij ook in het geheel niet duidelijk waarop zij doelt met “de termijnen van een normale procedure”. De Raad benadrukt bovendien, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing, dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in Italië reeds is afgerond. Dit wordt door haar ook niet betwist. In haar gehoor van 23 september 2019 (vraag 22) heeft de verzoekende partij overigens zelf uitdrukkelijk verklaard dat zij in 2007 een verzoek om internationale bescherming in Italië heeft gedaan, maar dat men haar heeft afgewezen. Zij verklaarde verder dat zij in 2012 een nieuw verzoek om internationale bescherming in Italië deed, maar dat haar na drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Vervolgens deed zij volgens haar verklaringen in 2017 nogmaals een verzoek om internationale bescherming in Italië, maar werd dit na twee maanden opnieuw afgewezen.

Als tweede punt stelt de verzoekende partij dat er in de praktijk niet voldoende beschikbare en “bevoogde” tolken zijn om met de asielaanvragers tijdens hun procedure te werken (p. 35). De betrokken pagina heeft echter betrekking op de beëindiging van de normale procedure en de kennisgeving van interviewafspraken en beslissingen. Ook hier kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat er een probleem met de tolken zou zijn. Bovendien laat zij hoe dan ook opnieuw

na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat deze ongestaafde problemen dermate ernstig zijn dat kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Als derde punt stelt de verzoekende partij dat de middelen bestemd voor de financiering van de raadsman ruim onvoldoende zijn. Daardoor gebeurt volgens haar het persoonlijk interview van de meeste verzoekers om internationale bescherming zonder bijstand van een advocaat, aangezien zij de nodige financiële middelen niet hebben om een raadsman te betalen en de gespecialiseerde NGO's over een beperkt vermogen beschikken om reden van een gebrek aan geld. De verzoekende partij laat ook wat dit betreft na een bronvermelding aan te geven, zodat zij de aangehaalde problemen niet aannemelijk kan maken. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij reeds is afgerond. Bijkomend merkt de Raad nog op dat artikel 19 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) slechts vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers om internationale bescherming in de procedures in eerste aanleg op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen. Rechtsbijstand en vertegenwoordiging (met name "*ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg*", cf. artikel 20.1 van de Procedurerichtlijn) tijdens de administratieve procedure in eerste aanleg is overeenkomstig artikel 20.2 van de Procedurerichtlijn slechts een mogelijkheid, maar geen verplichting. Dat verzoekers om internationale bescherming, doordat zij niet de nodige financiële middelen hebben, hun persoonlijk interview zonder bijstand van een advocaat moeten doen, kan bijgevolg hoe dan ook geen systeemfout uitmaken.

Ook met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aannemelijk maken.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de Raad in het verleden al arresten heeft uitgesproken tegen de verdrijving van verzoekers om internationale bescherming naar Italië (waarbij zij wijst op een arrest van 2015), en dat de Raad in een arrest van 2017 heeft opgeroepen tot een grotere waakzaamheid en heeft gewezen op de noodzaak om tot een grondig streng onderzoek van de volledige situatie over te gaan, herhaalt de Raad hetgeen hij met betrekking tot arresten in de continentale rechtstraditie hoger reeds heeft vastgesteld. Bovendien laat de verzoekende partij ook hier na aan te geven op welke manier de situatie die aan de orde was in arresten van 2015 en 2017 vergelijkbaar zou zijn met de situatie die *in casu* relevant is voor het bestreden overdrachtsbesluit van 5 februari 2020. Daarnaast blijkt uit de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad en uit de motivering van de bestreden beslissing dat dit onderzoek *in casu* wel degelijk werd uitgevoerd.

De verzoekende partij kan *prima facie* niet aannemelijk maken dat haar overdracht aan Italië ongetwijfeld in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, dat de rechten van verzoekers om internationale bescherming in Italië in het algemeen met de voeten worden getreden en dat de gemachtigde moest beschouwen dat de Belgische staat voor het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij verantwoordelijk was.

In de mate dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog andere rapporten voegt, waarnaar zij in haar verzoekschrift niet verwijst, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij is om uiteen te zetten op welke manier uit deze rapporten kan worden afgeleid dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Door deze rapporten zonder meer bij haar verzoekschrift te voegen, kan zij dit geenszins aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* niet aannemelijk maken dat zij bij een overdracht aan Italië vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aannemelijk maken.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. VAN DEN BOSSCHE